

POSTANOWIENIE

22 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 22 sierpnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. K.
przeciwko F. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
o ochronę dóbr osobistych,
na skutek skargi kasacyjnej P. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 16 listopada 2022 r., V ACa 373/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w

zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Skarżący P. K. wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Podniósł, że z art. 23 i 24 k.c. w związku z art. 14 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (jedn. tekst: Dz. U. z 2020 r., poz. 344, dalej – „u.ś.u.d.e.”) wynika jednoznacznie, że obowiązek naprawienia szkody i krzywdy wynikający z art. 24 k.c. dotyczy także szkód i krzywd wyrządzonych przez administratora portalu internetowego, podczas gdy w zaskarżonym wyroku błędnie uznano, że szkody i krzywdy wyrządzone przez zaniechanie ukrycia obraźliwych wpisów przez administratora portalu internetowego „(...) nie mogą być dochodzone na podstawie tych przepisów.”. Oczywista zasadność skargi wynika ponadto, zdaniem skarżącego, z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i dokonania błędnych ustaleń faktycznych.

Wbrew wywodom skarżącego, w okolicznościach sprawy Sąd Apelacyjny nie uznał, iżby komentarze pod jego adresem nie naruszały jego dóbr osobistych. W sprawie nie ustalono, co zakładał wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, aby pozwana przez kilka miesięcy zaniechała ukrycia komentarzy, mimo posiadania o nich wiedzy. Sąd Apelacyjny nie przyjął także, aby dochodzenie odpowiedzialności administratora portalu internetowego związanej z zaniechaniem usunięcia komentarzy naruszających cześć lub dobre imię osób trzecich na podstawie art. 23 i 24 k.c. w związku z art. 14 u.ś.u.d.e. nie było możliwe. W zakresie natomiast, w jakim zarówno w podstawach kasacyjnych, jak i we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zarzucono przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie błędnych ustaleń faktycznych co do tego, że pozwana nie wiedziała o obraźliwych dla powoda wpisach, wywody te wybiegały poza granice kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym, którego specyfika polega na niedopuszczalności zarzutów dotyczących oceny dowodów i prawidłowości ustaleń faktycznych (art. 398³ § 3 k.p.c.) oraz związaniu Sądu Najwyższego podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2

k.p.c.). Zarzuty te były w konsekwencji niedopuszczalne, jako zmierzające do narzucenia Sądowi Najwyższemu roli sądu faktu, sprzecznej z jego procesową i ustrojową funkcją.

W tym stanie rzeczy – w zestawieniu z motywami zaskarżonego wyroku – wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonywał o tym, że zaskarżony wyrok jest nieprawidłowy, a tym bardziej wadliwy w stopniu ewidentnym i widocznym już na pierwszy rzut oka, czego wymaga przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 83, z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 91 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Należało zatem odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przypominając zarazem, że Sąd Najwyższy bada na tym etapie wyłącznie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, nie wnikając w zasadność podstaw skargi kasacyjnej.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 98 § 1-1¹, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[wr]

[ms]